

Komedi med tycke av Seinfeld och Tjechov

TEATER

Teater K2, Kilen, Stockholms kulturhus:
Burn this av Lanford Wilson
Övers: Einar Heckscher
Scenografi: Maria Phokos
Kostym: Madeleine Thor
Regi: Micke Lidén
Medv: Ann-Sofie Rase, Thomas Hedengran, Dag Elfgren, Staffan Kihlbom

Heckschers översättning i början innehåller ett par tydliga amerikanismer. Men snart hör vi, som vanligt hos Heckscher, en levande svenska utan tungt tidsbundna modeord.

Burn this utspelar sig i en lägenhet i New York, enorm med tanke på bostadssituationen. Men den fungerar också som studio för Ann-Sofie Rases Anna, som är koreograf. Hon bor tillsammans med reklammannen Larry, som spelas vitsigt och dansant av Staffan Kihlbom, ofta iklädd svartakalsonger, skära tofflor och en ful t-shirt. Anna är dock ihop med Burton, född rik, filmmanus-

författare. Thomas Hedengran spelar mannen som aldrig ser sina filmer, eftersom han ändå vet att de har blivit skit.

Stämningen är som i Seinfeld, folk dyker hela tiden upp och släpps in via porttelefonen. Men här finns också referenser till Tjechovi i skildringen av människor utanför sin mammas gata: arbetet.

En tragisk händelse bildar utgångspunkt för spelet: den tredje rumskamraten, dansaren Robbie, har omkommit i en båtolycka. Anna berättar om natten efter begravningen, som hon tillbringat hos Robbi-

es familj, i ett rum med halvdöda fjärlar. De har lagts i sprit och sedan nålats upp på väggen, genom vingarna. Mitt i nattenväckshon av deras kroppars dunkande mot väggen.

Denna fasans bild kan ses som en metafor för tillvaron i Burn this. Människornas dränker sig självklart i sprit och kokain då och då, utan att det alls framstår som missbruk. Det finns liv i dem, men varför, till vad?

Micke Lidén har regisserat och skådespelarna samspekar fint i en komediföreställning som sällan lockar till gapskratt, men som alltid öppnar sig för publiken. Vi får lära känna en

grupp sympatiska människor. Men vart är handlingen på väg? Det är svårt att förutsäga, liksom tidsförloppet.

Liksom i Seinfeld finns här dock en dynamo som ställer allt på huvudet. När Dag Elfgrens Pale dånar in är han både full och hög och tjuvar maniskt om en parkeringsplats. Pale är Robbies bror och ska hämta hans saker. Efter flera månader, sent på natten, Anna, som levtt ett lugnt liv med två homosexuella män och en "boyfriend" som inte nämnvärt skiljer sig från dem, kastas plötsligt ur sin bana av en man som har ett vapen i fickan och klär sig som en mafioso.

Visst ligger vemodet kvar till slutet, särskilt hos Larry, som agerar Cupido men själv förblir ensam. Men här finns också hopp om förändring. Burton kommer verkligen loss med ett filmmanus han kan stå för hela vägen. Han tar en risk, liksom Anna, som byter sina svarta kläder mot illröda. Amerikanare är bäst i världen på att göra lyckliga slut som man nästan kan tro på. Och då går det också att brassa på för fullt med ljus och musik!

SARA GRANATH

Burn this: Gästar t o m 5/12.

När Teater K2 spelar amerikanen Lanford Wilson kallas hans pjäs på svenska för Burn this. Detta verkar ju lite oroande, särskilt som Einar